

og i hvilken Klasse man klassificerer Næringen. Vi kende ogsaa lidt tilsvarende hertil i vore Borgerskabsafgifter i København, som jo ogsaa ere klassificerede. Jeg skal nu tage den sidste Lov af 15. Juli 1880 og se, hvor Teatrene ere opførte, og hvorledes Forholdene ere. Klasse C: omhandler Forretninger, hvorunder der ikke tages Hensyn til Befolkningens Størrelse, og Teatrene findes i den femte Del af Klasse C. De ere undergivne dels en proportionel Afgift og dels en fast Afgift. Den proportionelle Afgift er ejendommelig for denne Skat. Den er nemlig en vis Del, $\frac{1}{20}$, $\frac{1}{15}$, af Huslejen, det er en ren Huslejeskat, hvilende dels paa Entreprenørens private Bolig, dels paa det Etablissement, hvor vedkommende Virksomhed drives. Nu er den Skat, som hviler paa le directeur de spectacles, altsaa Skuespildirektøren, for det første $\frac{1}{20}$ af hans Husleje. Det er, som man vil se, en yderst forældet Form for Skatteopkrævning, her er Tale om. Dernæst kommer det Punkt, hvor den højtærede Finansminister ganske har misforstaaet Skattens Karakter. Den faste Afgift er 30 pCt., men ikke af samtlige Indtægter, men af een fuldstændig Forestilling i Teatre, hvor man spiller hver Dag, og 15 pCt., hvis man ikke spiller hver Dag, og hvis Truppen er bosiddende paa Stedet. Endelig, hvis Truppen ikke er bosiddende paa Stedet: ikke bliver 4 Maanedere i Træk i samme By, er Afgiften 60 Frs. Den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, at Bruttoindtægten regnes bestandig efter udsolgt Hus. Det er meget rigtigt, at i 1844 fremsattes der fra Regeringens Side Forslag om, at Afgiften skulde tages af een fuldstændig Forestilling, men et Medlem af Tinget foreslog, at den i Stedet for skulde tages af een gennemsnitlig Forestillingsindtægt. Det forkastedes imidlertid, og Bestemmelsen blev, at den skulde tages af een fuldstændig Forestillingsindtægt. Lad os se, hvad det i Virkeligheden vil sige. En Direktør betaler 15 pCt. af sin private Husleje. Hvis han betaler 4,000 Frs. i Husleje, er det 600 Frs. Endvidere betaler han 30 pCt. af een Forestilling. Jeg nævnedes før et Teater, som med udsolgt Hus indbringer 6,000 Frs., saa betaler han 30 pCt. af 6,000 Frs., nemlig 1,800 Frs. I alt er altsaa

vedkommende Teaterentreprenørs Næringskat 2,400 Frs. og ikke, som den højtærede Minister mener, 630,000 Frs. Det er en Føjregning paa 627,600 Frs. i det her skildrede Tilfælde. At der kan fremkomme saa urigtige Oplysninger, forekommer mig besynderligt. Enhver maatte ved første Øjekast, naar han tænkte sig om, kunne sige: Det kan ikke hænge rigtigt sammen, et Teater kan umulig betale en saadan Afgift, og derfor se Tingene efter. Jeg bebrejder virkelig den højtærede Minister, at han ikke har taget Lovsamlingen, som findes her i vort Bibliotek, og efterset, hvorledes Forholdet er. Naar saa urigtige Oplysninger gives, vækkes der unægtelig Tvivl om, hvorvidt Forslaget er saa omhyggeligt forberedt, som den højtærede Minister flere Gange har erklæret, at det var nødvendigt, og en omhyggelig Forberedelse af en Skattereform er unægtelig nødvendig.

Men jeg vender tilbage til Spørgsmaalet om, hvilket System den højtærede Finansminister vil følge, og i saa Henseende kommer det i høj Grad an paa Sammensætningen. Vi have for nylig været Vidne til to meget store Skattereforetagender i store Stater: den tyske Skattereform i 1909 og den engelske Skattereform, som er knyttet til Lloyd-Georges Navn. Den tyske omfatter et Utal af Skatter: Brændevinsskat, Ølskat, Vinskat, Tobaksskat, Forhøjelse af Tolden paa Kaffe og The, Skat paa Belysningslegemet, Skat paa Tændstikker, Arveafgift, Skat paa Om sætning af Grundejendomme, Afgift af Børseffekter, Tillæg til den tidligere bestaaende Afgift af Veksler, Checks, Talons, som man bruger, naar man ombytter Kuponarkene ved Værdipapirer; altsaa en hel Række af Skatter. Der var mange andre Skatteforslag fremme den Gang. Der var Tale om en Annonceskat, som jeg ser, at et Blad, der tilhører Regeringspartiet, „Tiden“, har anbefalet som særlig god, og der var Tale om en Parfumeriskat, Skat paa elektrisk Strøm, paa Gas, der er overhovedet ikke det, man ikke kan finde paa at beskatte. Naar den højtærede Minister fordyber sig i tyske Skattelovsforhandlinger, vil han finde et Utal af Muligheder. I den engelske Skattereform var der ogsaa mange Skatter. Der var Stempelafgift,